

M O N I K A F E T H

Az eperszedő

finep ●
selection

Monika Feth

Az eperszedő

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2009

Írta: Monika Feth
A mű eredeti címe: Der Erdbeerpfücker

Fordította: Szakál Gertrúd
A szöveget gondozta: Laczkó Denise

© 2003 by cbt / cbj Verlag, München
a division of Verlagsgruppe Random House GmbH,
München, Germany
Lic.: Agentur Dr. Ivana Beil, Schollstr. 1,
D-69469 Weinheim

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 245 184 8

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2009-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József
Készült a Generál Nyomdában, Szegeden
Felelős vezető: Hunya Ágnes

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Köszönetet mondok

...Gerhard Klockenkämpernek, aki könyvem előkészületeihez nagy segítséget nyújtott szaktudásával,
...a férjemnek, aki mindig nyitva tartja a fülét,
...a fiamnak önmagáért,
...a falunak, amelyben élünk, a hangulatáért,
...az elmúlt évben itt dolgozó eperszedőknek pedig az inspirációért.

Monika Feth

EGYIKE VOLT AZOKNAK A NAPOKNAK, amikor már szinte szagolni lehetett a hőséget. Az emberek napégette bőrét. Az izzadságot, mely minden mozdulatra előszivárgott a pórusokból. Egyike azoknak a napoknak, amelyek türelmetlenné és ingerültté tették őt. Amelyeken jobb volt, ha senki nem került az útjába.

A többiek időközben már hozzászoktak. Munka közben békén hagyták, nem szóltak hozzá; ha elment mellettük, elcsendesedtek.

Nem tudta felfogni, hogyan létezhetnek olyan emberek, akik folyton beszélnek. Nem tettek különbséget fontos és lényegtelen dolgok között, egyszerűen mindent elárasztottak kicsinyes, buta és izgatott szavaikkal. Már gyerekként megtanulta felvértezni magát ez ellen: olyankor mindig visszahúzódott a saját világába. Szerette nézni, ahogy a másik ember szája mozog, miközben az ő füléig egyetlen hang sem jutott el. Mint egy hal, gondolta akkor. Mint egy partra vetett hal.

Korábban az efféle visszahúzódásaiért verést kapott. Ma már senki nem vette észre, ha alámerült. A legtöbb ember hitvány volt és ostoba, akárcsak a szavaik.

Még egy óra, és itt az ebédidő. Gyorsan letudja az ebédjét, és visszamegy dolgozni.

Tudta, mit tesz vele ez a nyugtalanság, ha nem köti le magát valamivel. Tudta, mi történik, ha a kezei remegni kezdenek. Mint most.

Istenre gondolt, és halkan felnyögött. Két nő megfordult utána. Alig ismerte őket. Komoran rájuk bámult, mire a nők lesütötték a szemüket, és ismét hátat fordítottak neki.

A nap fényesen ragyogott odafenn az égen.

– Égesd ki a testemből ezeket a gondolatokat! – mondta magában.

– Könyörgöm! És ezeket az érzéseket is!

De a nap nem volt más, csak nap.

Nem állt hatalmában kívánságokat teljesíteni.

Arra csak egy tündér lehetett volna képes.

Egy fiatal, szép tündér. És ártatlan. A legfontosabb, hogy ártatlan.

Aki csak őerte van a világon.

A menetszél friss eper illatát hozta be a nyitott ablakon. És a hőséget, mely az idén túl korán érkezett. A szoknyám a lábamhoz tapadt. Felső ajkamon izzadságcseppek. Minden hibájával együtt szerettem az én öreg, rozoga Renault-mat, de néha nagyon vágytam egy klímával felszerelt újabb modellre.

A kanyar után megláttam őket – a földeken dolgozó eperszedőket, ahogy a növények fölé hajoltak, vagy épp óvatosan a sorok közt járkáltak le-fel, karjukon teli ládákat egyensúlyozva. A gyapotszedő rabszolgákra emlékeztettek. Tarka foltok a zöld mezőben. Napbarnított bőrük mesziről látszott.

Idénymunkások voltak, többen közülük Lengyelországból jöttek, mások máshonnan, sokan Németország legtávolabbi szegleteiből –

az utolsó kalandorok minden évben visszatérő inváziója, akik elől a falubeliek visszahúzódtak ablakaik és ajtóik mögé.

Esténként bent a falu központjában, a kútnál talákoztak az idegen nők és férfiak, a fiúk és lányok, és ittak, dohányoztak, beszéltek, nevettek. Félreálltak, ha arra ment valaki, nem köszöntek a szomszédoknak, még csak nem is mosolyogtak rájuk.

Sok közmondásban van igazság. Amilyen az adjonisten, olyan a fogadjisten. A falubeliek bizalmatlanságot vetettek, és most learathatták azt a tartózkodó magatartást, amit megérdemeltek.

Felmentem a házhoz vezető hosszú, kanyargós felhajtón. A fehér murva recsegett a kerekek alatt. Mint egy filmben, gondoltam. Minden túlságosan is tökéletes, túl jó ahhoz, hogy igaz legyen. Mi van, ha felébredek, és kiderül, hogy csak álmodtam?

Ahogy az ember közeledett a házhoz, szó szerint megcsapta a pénz szaga, ami itt minden apró részletben érezhető volt. A régi vízimalmot gondosan és költségesen felújították. Az építész még a patakot is bevonta a ház belső kialakításába, mégpedig úgy, hogy megcsapolta, és egy keskeny folyóka segítségével végigvezette a hallon.

A nap fénye megcsillant a kétszáz éves, vörös téglafalon, ragyogóvá varázsolta az épület környékére szórt murvát, és megtört a melléképület üveghomlokzatán, mely úgy nézett ki, mintha egy sci-fi író képzeletében született volna meg.

Anyám háza. Szépsége minden látogatásom alkalmával újra és újra lebilincsel.

Kinyitottam az ajtót, és a hallba léptem. Jótékonyan hűvös levegő fogadott. És persze a kandúrunk, Edgar, aki annak az egyszerű ténynek köszönheti nevét, hogy anyám isteníti Edgar Allan Poe történeteit.

Felemeltem Edgart, és megöleltem, amitől temérdek macskaszőr hullott a padlóra. Lehetséges, hogy még mindig vedlik? Letettem a

földre, ő pedig nyalogatni kezdte a bundáját, majd peckesen lépkedett előttem a lépcső felé.

A ház belsejében is csupa válogatott és értékes tárgy volt, melyeket hozzáértő kezek gyűjtögettek össze. A nap puha, délutáni fénye beömlött a hall magas ablakain, és rávetődött a falépcsőre. A *terrazzo* padlón álló rattan fotelek Itáliát idézték, mint ahogy az egyszerű, meszeltfehér falak és a kerek, szerzetesfülkék hangulatát sugárzó ablakmélyedések is egy itáliai utazás képzetét keltették a látogatóban.

A lépcső már önmagában is remekmű volt. Az egyes fokok szinte a levegőben lebegtek. Az asztalos, aki építette, arról volt híres, hogy mindig a legnagyobb hatást próbálta elérni a legkevesebb anyag felhasználásával. Sikerral. Egyébként itt mindenre ez volt érvényes. Minden szobára és minden berendezési tárgyra. Anyám alapján véve mindig a legjobbat választotta ki. És a legdrágábbat. Megengedhette magának.

Amikor felért a lépcsőn, Edgar azonnal végigment az emeleti hallon. Tudta, hogy első utam mindig anyámhoz vezet.

A szobájából nem szűrődött ki zaj. Talán elaludt. Óvatosan kinyitottam az ajtót.

Anyám az íróasztalánál ült, olvasószemüveget viselt, előtte egy köteg papír hevert. Felém fordult, és elmosolyodott.

– Jette! De jó, hogy itt vagy!

Anyám író. Pontosabban krimiszerző. A Piepenbrink Kiadó fekete sorozatához ír könyveket, mégpedig igen nagy sikerrel.

Mióta hátat fordított annak, amit a nagyanyám és a barátnői igazi irodalomnak neveznek, a könyveit úgy kapkodják el, mint a friss zsemlet. Időközben több mint húsz nyelvre lefordították őket, és a filmgyárak egymással versengenek a megfilmesítés jogáért.

– Ülj le egy pillanatra! Mindjárt kész vagyok.

Anyámat bármikor, bármi közben meg lehet zavarni, kivéve, ha épp eszébe jutott valami a készülő könyvéhez, vagy valamelyik ötletét veti papírra. Már régen hozzászóltam ehhez, és nem róttam fel neki. Korábban nem így volt. Mindig úgy tűnt, mintha a szavak fontosabbak lennének számára, mint én.

Edgar már felugrott a kanapéra, és arra várt, hogy én is leüljek. A térdemen aztán összegömbölyödött, becsukta a szemét, dorombolt, és karmait szelíden belefúrta a combomba.

Még emlékszem rá, hogyan éltünk, mielőtt anyám sikeres lett. Akkoriban egy sorházban laktunk, Bröhlben. Az előkertek úgy néztek ki, mint a gondosan ápolt családi sírok, beültetve túlevelű bokrokkal, rododendronnal és egyenyári virágokkal. Itt-ott víz csobogott elő a tisztára sikkalt díszkövek közül, egyenesen egy tavirózsákkal teli kis medencébe, melyben kövér aranyhalak úszkáltak.

Apám irodája az alagsorban volt, borostyánnal körbenőtt ablakok mögött. A bejárati ajtótól jobbra, körülbelül szemmagasságban sárgaréz tábla függött a következő felirattal: Theo Weingärtner. Adótanácsadó. A tábla ki volt fényesítve. Apám több ügyfele abban ellenőrizte a sminkjét, mielőtt megnyomta volna a csengőt.

Volt egy takarítónőnk, aki hetente kétszer felforgatta a lakást, és havonta egyszer jött egy másik alkalmazott, aki az ablakokat pucolta meg. Anyám pedig írt, írt és írt.

Az első emeleti dolgozószobáján kívül legszívesebben a kertben tevékenykedett, amely úgy nézett ki, mintha a *Homes & Gardens* különkiadásának lapjairól köszönt volna vissza: klasszikus példája volt a gondozott és elburjánzott szegletek tökéletes arányú elegyének, mely a kertmagazin-olvasók körében nagyon divatos volt.

Írói kríziseit anyám kerti munkával kúrálta. Lehet, hogy olykor előnyben részesítette volna, ha megbeszélheti valamelyik problémáját

apámmal, ahelyett, hogy beleásta volna őket a földbe, vagy felkötötte volna őket a léckerítésre, de apám érdeklődését nem keltették fel sem azok a konfliktusok, melyek a papíron keltek életre, sem a nyelvezet, amellyel anyám életre hívta őket.

Ha apám anyám foglalkozásáról beszélt, ami ritkán fordult elő, akkor *irkálásnak* titulálta azt, anyámat pedig *irkálónak*. Ilyenkor mindig barátságosan kacshintott, hogy elvegye megjegyzése élet, de nem hittünk neki. Soha nem ejtette ki a száján az *író* vagy a *szerző* szavakat, mert ez azt jelentette volna, hogy komolyan veszi anyám hivatását.

Hozzáállása akkor sem változott meg, amikor anyám felbukkant az első beszélgetőshow-kban, és az újságírók a feje tetejére állították a házunkat az újabb és újabb fényképes riportok és rövidfilmek kedvéért.

A kiadótól kapott honorárium azonban még apámból is tiszteletet váltott ki. Olyan extra dolgokat vettünk belőle, mint az új BMW, egy modern, praktikusabb irodai berendezés apámnak, új számítógép anyámnak és a rég áhított télikert.

Anyám írói tevékenységének nem sok köze volt a mindennapi életünkhöz. Csak úgy mellékesen folytatta, anélkül, hogy mi bármit is észrevettünk volna belőle.

Aztán egyszer csak felbukkant a konyhában, és megjegyezte, hogy elkészült az új kézirattal. Néhány héttel később megérkezett a lektor, és ők ketten kiültek a télikertbe, hogy átbeszéljék a kéziratot. Ilyenkor szétrakosgatták az egyes oldalakat mindenfelé, és nagyon nehéz volt közlekedni anélkül, hogy az ember jóvátehetetlen kavarodást ne okozott volna.

Idővel aztán a postás meghozta a korrektúrázott változatot, a borítótervet, és végül a kész könyvet is.

Anyámnak szüksége van az írásra. Hogy kibírja a mindennapokat, ahogy ő mondja. Ez mindig is így volt. Talán akkoriban még nagyobb szüksége volt az írásra, mert a mindennapok mellett még apámat is ki kellett bírnia.

Apám nem szereti a meglepetéseket. Ő a tökéletes életet építgeti egy tökéletes otthonban, tökéletes foglalkozást űzve. Néha úgy képzelem, egy túlméretezett babaszobában lakik, ahol soha nincs semmi örültség, és ahol mindig minden takaros.

Anyám ellenben természeténél fogva kaotikus. A babaszobákat egészen biztosan már gyerekként is utálta, és teljesen logikus, hogy világéletében másokra bízta a házvezetést.

Egyre több idejét szentelte a kertnek. A kert volt az ő saját, átlátható, behatárolt univerzuma, ahol kénye-kedve szerint tevékenykedhetett. A siker mindig látható volt, a hibákat pedig könnyedén ki lehetett javítani.

Így volt ez az írással is. Anyám képes volt megalkotni egy komplex világot, amelyben egyedül neki volt hatalma a szereplők és azok sorsa felett. Emberek születtek és haltak meg, és anyám volt az, aki a szálakat mozgatta.

Mindez zárt ajtók mögött, apró dolgozószobája csendjében zajlott. Néha mesélt a munkájáról, és olyankor a szemei mintha szikráztak volna. De írói élményeit többnyire megtartotta magának, és másról beszélgettünk.

Az egyik képes újság egyszer úgy jellemezte anyámat, mint az írás megszállottját, aki megtanulta, hogyan rejtse el jól a szenvedélyét. Akinek az élet túl kevés. Aki a saját történeteiben mindig egy másik életet talál ki magának.

Egy másik életet. Talán elkísérhette volna őt apám oda, ha akarta volna. De nem akarta.

És én? Engem senki sem kérdezett.

Anyám gyakran menekült író-olvasó találkozókra. Hetekig úton volt, felhívott Münchenből, Hamburgból, Zürichből és Amszterdamból. A telefonunk mellett mindig ott volt egy lista azokról a hotelekről, amelyekben épp megszállt. *Anyá: elérhető ezen és ezen a számon...*

Amíg anyám úton volt, a takarítónőnk házvezetőnővé változott, aki reggeltől estig minden idejét nálunk töltötte, és minden elképzelhető munkát elvégzett. Főzött is ránk, jó nehéz házi kosztot, amitől apám bizonyos idő után tíz kiló súlyfelesleget szedett fel.

Anyám híres lett. Az iskolában különleges személyként kezdtek kezelni. Még a tanárok között is volt olyan, aki tiszteletteljesen bámult rám. Árusítani kezdtem anyám autogramjait, és ezzel elég jól kerestem.

Esténként, amikor nyugtalan árnyékok cikáztak a szobák falán, hiányzott anyám. Nem mintha azt kívántam volna, hogy mindig legyen otthon. Épp ellenkezőleg. Egyszerűen csak megszoktam, hogy hallom, amint fel- vagy lemegy a lépcsőn. Amint részleteket olvas fel magának félhangosan valamelyik kéziratából. Amint telefonál. Hiányzott a parfümje illata is, ami láthatatlan lepelként borult arra a szobára, amelyikben épp tartózkodott, vagy amelyikből épp kiment.

Gazdagok lettünk. A szüleim megvették a régi eckersheimi vízimalmot húszezer négyzetméter földterülettel. A telek idilli helyen, a tájvédelmi körzet területén helyezkedett el. A szüleim megbíztak egy ismert építésszt, hogy újítsa fel és alakítsa át az épületet. Apám, aki előnyben részesített volna egy városszéli villát Bröhlben, de képtelen volt érvényesíteni az érdekeit, időközben felvett egy titkárnőt.

Angie-nek hívták, és úgy is nézett ki. A harmincas évei közepén járhatott, lófarokba kötötte hamuszőke haját, minden ujja tele volt gyűrűvel. Túl rövid és túl szűk szoknyákat hordott. Anyám minden

szabad percét az építkezésen töltötte, apámnak pedig nem volt több szabad perce, mert Angie-vel együtt a munkájába temetkezett.

Én meg valahol a kettő között ingáztam, csavarogtam, iskolát kerültem, és egy csapásra felnőttem. Akkoriban tizenöt éves voltam.

Egy évvel később a szüleim elváltak. Apám már nem költözött be velünk a kész malomba. A régi házban maradt Angie-vel, aki terhes volt.

– Épp jókor jössz – mondta anyám, miközben levette a szemüvegét.

– Majd meghalok egy kávéért. Hoztál magaddal egy kis időt?

– Amennyit csak akarsz. És tényleg nem zavarlak?

Anyám letette a ceruzát.

– De igen. De épp a megfelelő pillanatban. Ugyanis pillanatnyilag képtelen vagyok folytatni. A számítógépet már rég kikapcsoltam. Tudod, milyen az, amikor az ember úgy mered az utolsó mondatra, mintha az élete függene rajta, és egyszer csak azon kapja magát, hogy egy egész óra eltelt?

Anyám nem várta meg a választ. Gyakran tesz fel költői kérdéseket. Felállt, lehajolt hozzám, és adott egy puszit.

A parfümje éppoly ismerős volt, mint a hangja vagy bőrének melegsége. *Calypso*. Soha nem használt mást. Könnyű és friss illata volt, a nyarat idézte. Anyám egy parfümériában kevertette ki magának. Ezt az illatot kimondottan az ő számára állították össze, és ő is nevezte el.

Ez volt az egyetlen extravagáns dolog, amit megengedett magának, mióta gazdag volt; azon kívül, hogy kisebb vagyont áldozott szokatlan formájú és színű gyűrűkre, láncokra és karkötőkre, amelyeket aztán nem viselt, mert túl feltűnőnek találta őket.

– Valami baj van? – kérdezte, miközben kezével végigsimított rövid, fekete haján, melybe őszes szálak vegyültek.

– Ellenkezőleg – mosolyogtam. – Remekül nézel ki. Mint mindig.

Belém karolt, és kivezetett a szobából.

– Te is.

Ez szemenszedett hazugság volt. De talán észre sem vette, hogy hazudott nekem. Talán saját magának is hazudott. Bebeszélte magának, hogy szép vagyok. Akárcsak ő.

Csakhogy én nem vagyok szép. És soha nem is akartam szép lenni. A világ minden szépségéért sem akarnám elcserélni az egyediségemet, még akkor se, ha nincs benne semmi különös. Én én magam vagyok, és ez több annál, amit néhányan elmondhatnak magukról.

Lementünk a földszintre. A konyha padlóját napsütötte foltok tarkították. A legnagyobb Molly terpeszkedett, a macskánk, aki ugyanolyan fekete-fehér, mint a sakktáblamintás kőlapok. Molly, aki a borzasztóan normális, senki és semmi által nem inspirált nevét egyedül nekem köszönheti, hangos nyávogással üdvözölt, felemelkedett, és a lábamhoz dörgölődött. Aztán Edgarral együtt eltűnt a tágra nyitott teraszajtón keresztül a kert irányába.

Anyám kávéfőzőt a kissé élemedett korú presszógépen. Megint feltűnt, hogy mennyire kezd hasonlítani a nagyanyámra. Ezen gyakran felbosszantotta magát, mivel ő és a nagyfi olyanok, mint tűz és víz, és a jelek szerint ez már soha nem fog megváltozni.

– Hogy boldogulsz az új könyvvel? – kérdeztem, és az asztal szélére ültem, oda, ahol előzőleg felmelegítette a nap.

– Éveket fog elvenni az életemből. – Anyám lazán képes rá, hogy összekapcsolja a legteátrálisabb mondatokat a legbanálisabb mozdulatokkal. Kávésészéket, cukrot, és egy tálkában narancsos kekszet helyezett el precízen egy olyan tálcán, amit még soha nem láttam, vagy soha nem vettem észre, és az egészet kivitte a teraszra. – Jobban tudtam írni, amikor még itt laktál. Hiányzik az a nyugodt rendszeresség, ami az életünket jellemezte.

– És én nem hiányzom neked?

Alig mondtam ki ezeket a szavakat, máris megbántam. Talán még mindig rosszul esett, hogy híressé vált anyám életében immár jelentéktelenebb szerepet játszottam? Még mindig fáj, hogy alapjában véve nem volt szüksége rám? Hogy öneki mindegy, ki a lánya, ez a szerep tetszés szerint kiválasztható és lecserélhető?

– Felejtsd el! – egy kézmozdulattal félresöpörtem a kérdésemet. – Nem gondoltam komolyan.

Ő sértődötten nézett rám.

– Nem tudnál végre leszokni erről a túlérzékenységről, Jette?

És ezt éppen ő mondja! Mikor vele órákig lehet vitatkozni egyetlen szótagon.

Ledobtam magam az egyik kerti székre, hátradőltem, és mélyen beszívtam a levegőt. Ha valaha megbánnám, hogy már nem lakom itt, az csak a táj miatt lenne. A teraszról dimbes-dombos környékre nyílt kilátás, ahol az egyik szomszéd birkái legeltek. Itt-ott állt néhány dacos, görbe gyümölcsfa, mintha ottfelejtették volna őket a mezőn.

Senki nem nyúlt hozzá ehhez a tájhoz. Szerencsére még anyámnak sem támadt olyan abszurd ötlete, hogy itt parkszerű kertet alakítson ki vagy terveztesse meg valakivel. Hozzám hasonlóan ő is megérezte a környék varázsát, és ezért nem bántotta.

A patak csobogása teljessé tette az idillt. Összekulcsoltam a kezemet a fejem mögött, és becsuktam a szemem.

– Mikor utazol el legközelebb? – kérdeztem.

Anyám várt a válasszal, amíg ki nem nyitottam a szemem.

– Csak néhány felolvasásra megyek el. Hiszen tudod, hogy a nyári időszakot mindig írással töltöm.

Nyári időszak. Minden az írás körül forgott. Még az évszakok is. Mióta elvált apámtól, az írás még fontosabbá vált számára, mint

korábban. Mintha védelmet nyújtana a világgal, a magánnyal vagy az érzelmekkel szemben.

Figyelmesen szemügyre vettem anyámat. És ha az egész választékos külső csak látszat? Egy tökéletes páncél? Éreztem az energiát, ami az idegeiből áradt. Mintha ténylegesen végigfolyt volna az asztalon. Mindig ilyen volt, amikor egy új könyv írásába kezdett. Kieresztette a csápjait, és letapogatott minden embert, minden zajt, minden hangot és minden szagot.

Az ilyen pillanatokban nem volt értelme bármiről is mesélni neki, mert bár fizikailag jelen volt, a gondolatai teljesen máshol jártak.

– Sajátos ez a regény – mondta habozva. – Még nem találtam meg a főhőst. Pedig az első fejezet már kész van.

Bólintottam, mert fogalmam sem volt, mit válaszolhatnék erre. Mindenesetre anyám általában nem is vár választ, amikor a munkája közben felmerülő problémákról beszél. Olyankor egyszerűen csak hangosan gondolkodik, és a beszélgetőpartnert úgy használja, mint egy tükröt.

Tükröm, tükröm, mondd meg nékem, ki a legokosabb a vidéken?

Nem. Nem ez volt az odaillő mese. Nem volt tehetségem a Hófehérkéhez. Egyetlen mérgezett mondattól megfulladnék.

Csendben iszogattuk a kávékat.

– És miért látogattál meg? – kérdezte anyám.

Jó kérdés. Miért is jöttem? Talán volt valami célom, de időközben elfelejtettem.

A hulla ruhátlanul feküdt a hátán az avarban. Karjai lelógtak teste két oldalán. Jobb lába enyhén be volt hajlítva, a bal kinyújtva.

Levágták a haját. Egy hajtincs a vállára tapadt, a többit elfújta a szél, a gazdátlanná vált hajszálok fennakadtak a növények szárán és a fák durva kérgén.

Szemei tágra nyitva az égre meredtek. Mintha a halál pillanatában leginkább meglepődött volna.

Gyerekek találták meg. Egy kisfiú és egy kislány. Testvérek. A fiú tíz-, a lány kilencéves. A szülők megtiltották nekik, hogy az erdőben játsszanak. Mégis bemerészkedtek a rengetegbe. És szörnyű büntetést kaptak érte. Egy olyan látványt, melyet életük végéig nem fognak elfelejteni.

Sírva rohantak el onnan. Sírva botladoztak végig a mezőkön és legelőkön, másztak át a kerítéseken, kúsztak át a szögesdrótok alatt. Amikor a tégláégető udvarán keresztül akarták lerövidíteni az utat, egy munkás megállította őket. Meghallgatta, amit zokogva elmondtak neki, kihívta a rendőrséget, és bekísérte a gyerekeket az irodába, ahol a titkárnő kakaót főzött nekik, és értesítette az anyjukat.

Kiderült, hogy a halott egy tizennyolc éves lány. Hogy megerőszkolták. Hét szúrást találtak a testén, melyek közül már az első, ami közvetlenül a szívébe hatolt, halálos volt.

Diáklány volt, aki még a szüleivel élt az egyik szomszédos településen, Hohenkirchenben, Eckersheimtől nem messze. Az egyik helyszínelő rendőr azonosította. És mivel ismerte a szülőket, vállalta, hogy közli velük a hírt.

Az anya már az ajtóban összeomlott. A férje a kanapéhoz vezette, és egy takaróval betakarta a lábát. Aztán a rendőr vállára csapott, és megkínálta pálinkával.

Ilyesmit csinálnak az emberek, amikor sokkos állapotban vannak. A legfurcsább dolgokra képesek. Egyszer ez a rendőr találkozott egy asszonnyal, aki, amikor közölték vele, hogy a férje meghalt autóbalesetben, kiment a konyhába, egy tányérba hideg tyúkhúslevest szedett

ki magának, és aztán olyan mohón falta fel, mintha már régen nem evett volna egy jót.

A lányt Simonénak hívták. Simone Redleffnek. Az egész falu ott volt a temetésén. Ez volt minden idők legnagyobb temetése Hohenkirchenben.

Az iskolából jelen volt a teljes tizenkettedik évfolyam. A lányok zsebkendőt szorongattak, a fiúk lopva, a kézfejükkel törölgették könyveiket. Még mindenki sokkos állapotban volt. A halál túl hirtelen jött, túlzottan váratlanul. De nem ez volt a legrosszabb. A legrosszabb az volt, hogy szörnyű, reménytelen, erőszakos halál volt.

Gyakran lehetett hallani efféle rémtettekről, de csak távról. Amikor közülük valakivel történt ilyesmi, az emberek – úgy tűnt – mind azt gondolták: hol lehetünk még biztonságban?

A ravatalozóban popslágerek szóltak, a halott egyik barátnöje választotta ki őket. A dallamok, a lobogó gyertyák és a halálszagú virágok kétségbeesett szomorúsággal töltötték be a termet.

Odakint tovább sütött a nap, mintha mi sem történt volna.

Pedig minden megváltozott.

A tizennyolc éves Simone Redleff ellen elkövetett gyilkosság, mondta a sajtótájékoztatón Bert Melzig a bröhli bűnügyi rendőrségtől, nagyon hasonlít két másik gyilkosságra, melyeket egy évvel ezelőtt az észak-németországi Jever és Aurich városokban követtek el fiatal lányokkal szemben. A két korábbi gyilkosságot eddig még nem sikerült felderíteni. Melzig nem adott részletesebb tájékoztatást, mivel a nyomozás még folyamatban van.

Rettenetesen fáradt volt. Mégsem aludt el még sokáig. Szerette, ha félálomban, az alvás és az ébrenlét között gondolatok foglalkoztatják, de olykor gyűlölte őket, és félt is tőlük. Ebben a pillanatban félt tőlük.

Görcsösen próbált valami másra gondolni.

Sikertelenül. A képek bumerángxént tértek vissza hozzá.

Még mindig izgatott volt. Nem létezett olyan érzés, ami csak megközelítőleg ilyen erős lett volna.

Kislány, gondolta, miért csaptál be?

A lány ugyanis, ha az ember jobban megnézte magának, egyáltalán nem volt egy tündér. Még csak nem is volt igazán szép. A hangja a félelemtől csipogásnak hangzott, akár egy kismadáré. Ez feldühítette. Gyűlölte a vékony hangokat, amelyekből kihallatszott a félelem.

És gyűlölte a hideg verejtéket.

A lány kezei ragadtak a hideg verejtréktől.

Nem mintha ő tényleg hitt volna a tündérekben. Hisz nem volt már gyerek. Egyébként pedig egy tündérnek több hatalma lenne, mint amennyi neki tetszene.

Csak hasonlónak kellett volna lennie egy tündérhez. Ahhoz a tündérhez abban a mesekönyvben, amit gyerekkorában olvasgatott. Karcsú. Puha, csillogó hajú.

Szép.

A szemei nagyok. A szempillái hosszúak.

Az apró részleteket nem lehetett távolról meglátni. Csak akkor vette észre őket az ember, ha fél méterre állt a másiktól. És akkor többnyire már késő volt. Mindig talált valami meglepetést, amire nem volt felkészülve. Már egy oda nem illő anyajegy is tönkretehette az összhatást.

A jeveri lánynak cigarettaszaga volt. Még meg is kínálta őt egy cigarettával! Kacéran nevetett, a fejét hátravetette, és a levegőbe fújta a füstöt, miközben nem is sejtette, hogy már rég aláírta a halálos ítéletét.

Sóhajtva a másik oldalára fordult. Örült neki, hogy saját szobát bérelt a kis fogadóban, és nem kellett a többiekkel együtt laknia a gazdánál. A szoba kicsi volt és csúnya, és fürdőszoba helyett úgynevezett fürdőfülke tartozott hozzá, amely olyan szűk volt, hogy alig bírt benne megmozdulni. Lakrésze közvetlenül a tető alatt volt, és estére felfűtötte a nap melege. Az ablakból a szomszéd tető kéményét lehetett látni. De a lakbér nem volt túl magas, és így nem kellett lemondania a függetlenségéről.

Ami a legfontosabb: veszélytelenül álmodhatott.

Az ő álmait nem többágyas szobára találták ki. A nyugtalanságot, ami miatt gyakran izzadságban úszva riadt fel, nehezen lehetett volna leplezni. Azt sem kockáztathatta meg, hogy valaki meghallja, miközben álmában beszél.

Nem, ez itt sokkal jobb volt. Szinte tökéletes.

Bárcsak végre el tudna aludni.

Szüksége volt az alvásra, hogy kibírja a nappalokat. Hogy megőrizze a látszatot. Természetesen az eperszedők között is szaglászta már a zsaruk. És vissza fognak jönni. Amint valamilyen nyomra bukkannak. A hátára fordult, és kezeit összekulcsolta a feje alatt.

De nem találnak semmit.

Nem fogják elkapni.

Még sosem sikerült nekik.

Belemosolygott a sötétségbe.

És nemsokára elaludt.

ISKOLA UTÁN KÖZVETLENÜL HAZAMENTEM. Nem volt kedvem a fizika szakkörösökkel lógni még egy darabig az Eiscaféban. Egyszerre az a gondolatom támadt, hogy talán túl gyakran keresem rossz helyen az életet.

Valahogy már kinőttem az iskoláskorból. Tulajdonképpen az idén kellene érettségiznem. Időközben nagyon megbántam, hogy a tizenegyedik osztályban tettem egy tiszteletkört. Az órarend, a dolgozatok, a kréta, a szivacs és az izzadság szaga már annyira az agyamra ment, hogy időnként legszívesebben felpofoztam volna magam.

Délelőttönként annyira unatkoztam, hogy nehezemre esett nem leesni a székről.

Szabályok. Számok. Versek. Klisék.

Lárma. Nyüzsgés az iskolaudvaron. Rossz levegő.

Nem tudom, melyik építész élte ki rossz ízlését az iskolánkon. Valószínűleg olyan valaki, aki soha nem volt diák. Az üvegből és betonból épült rémálom nyáron keltető volt, télen pedig hűtőház.

Ráadásul nem is lehetett elég gyorsan kijutni onnan.

Fél órámba került, mire be tudtam kanyarodni a Lessing utcába, mert valami miatt dugó volt. Igaz, hogy van parkolóbérletem, de ha

sehol nincs szabad hely, akkor a bérlet nem ér semmit. Szitkozódva kétszer megkerültem a háztömböt, azután valaki szorított nekem egy kis helyet, ahová be tudtam sajtolni a Renault-mat.

A kapun belépve káposzta, kávé és sült szalonna szagának kalandos egyvelege fogadott. Kinyitottam a lépcsőház összes ablakát, abban a biztos tudatban, hogy amint bezárom magam mögött a lakás ajtaját, valamelyik lakó tutira becsukja őket.

Te választottad magadnak ezt az életet, mondtam magamnak felfelé menet. Pontosan ezt akartad.

A malomban mindig kellemes hőmérsékletűek voltak a szobák. Nyáron frissítően hűvösek, télen bársonyos meleg áradt szét bennük. Nem voltak elkoptatott falépcsők, hulló vakolat, szomjazó szobanövények az ablakpárkányokon, kerékpárok a folyosón, baba-kocsik az ajtók előtt, és nem voltak sietősen felfirkantott obszcén szövegek a falakon. Nemrég újabb felirat került a többi mellé; az első olyan, ami szellemes volt, és tetszett nekem: *Szentséges Szűz Mária, aki teherbe estél bűnbeesés nélkül, kérlek, segíts, hogy bűnbe essek teherbe és nélkül!*

Valaki megpróbálta letörölni, de nem sikerült neki. Csak kicsit elmosódottabbá váltak a betűk. Valamikor megint kimeszelik a lépcsőházat, és azután idővel újabb feliratok gyűlnek majd össze.

– Van itthon valaki?

Senki sem válaszolt, de ez várható volt. Bevittem a táskámat a szobámba, és bementem a fürdőszobába. A WC-ülőke fel volt hajtva. Még épp idejében észrevettem, mielőtt leültem volna.

Merle gyakran felhozott fiúkat, akik nem vették a fáradságot, hogy ülve pisiljenek. Ami a férfiakat illeti, Merlének eléggé alulfejlett ízlése volt. Bár ő volt az egyik legfüggetlenebb ember, akit ismertem, mégis odavolt a domináns férfiakért. Megvetette magát érte, de semmit sem

tudott tenni ellene. Legalábbis nem úgy tűnt, hogy igazán komolyan meg akarna szabadulni tőlük.

Az utóbbi időben elindult a monogámia felé vezető úton. Tövisekkel teli út volt, és Merle időnként még is botlott rajta.

A konyhában a szokásos káosz uralkodott. Egyikünk sem kelt fel reggel elég korán ahhoz, hogy kapkodás nélkül elhagyhassa a házat, nem beszélve arról, hogy előtte még rendet rakjon. Ez valójában nem is zavart, az viszont bosszantott, hogy a takarítás általában rám maradt, mert rendszerint én értem haza elsőként.

Merle délutánonként Claudio pizzériájában dolgozott, felváltva pizzafutárként vagy a konyhában, aszerint, hogy épp hol volt rá szükség. Caro megint fasírtban volt a barátjával, Gillel, és az utóbbi időben alig láttuk.

Éhes voltam és kimerült, de ha van valami, amit utálok, az az, ha koszos edények vannak az asztalon, miközben eszem. Így hát mégis elkezdtem rendet rakni.

Merle reggelire többnyire müzlit evett, ehhez leeresztelt egy almát, szétnyomkodott egy banánt és kifacsart egy fél citromot. Beleöntöttem a gyümölcshéjat a biokomposztos kukába, levakartam a megszáradt almadarabokat a reszelőről, és forró vízbe áztattam a reszelőt a citromfacsaróval együtt.

Caro forró kakaót ivott, sonkás pirítóst evett hozzá, és egy lány tojást. A tojáshéjak apró darabkái a tányérja mellett heverték, a kenyérmorzsák nagyrészt a padlón ropogtak a cipőm talpa alatt. A kakaót nem itta ki teljesen. Bőr képződött a felszínén, ami a nagymamám nyakára emlékeztetett. Ettől persze rossz lett a lelkiismeretem, mert már jó ideje nem látogattam meg a nagymamámat.

Én reggelire általában teát ittam, és hozzá finn kétszersültet ettem sajttal. Mivel aznap reggel öt értékes percet töltöttem azzal, hogy

megtaláljak egy valahova elhányt könyvet, nem maradt elég időm rá, hogy visszategyem a sajtot a hűtőbe. Az a néhány óra elég volt hozzá, hogy a sajt üvegessé váljon, és a széle enyhén felpenderedjen. Így most már arra sem volt jó, hogy kirántsam. Ki kellett dobni.

Századszor is köszönetet rebegtem az ég felé, hogy hosszas vitatkozás után néhány héttel korábban végre úgy döntöttünk, hogy beszerzünk egy használt mosogatógépet. A gép elnyelte a sok koszos edényt, nekem már csak végig kellett törölnöm egy nedves ruhával az asztalt és a munkalapot, és a konyha többé-kevésbé ismét lakható volt.

Varázsoltam magamnak egy rántottát gombával és paradicsommal, feltettem egy karamellás teát, és épp le akartam ülni ebédelni, amikor Caro becsoszogott a konyhába.

– Aha! – mondtam ingerülten. – Vérszagra gyűl az éji vad.

Caro értetlenül bámult rám.

– Sajnos egy csöppet elkéstél, ha a takarításban szeretnél volna segíteni.

Caro ásított. Szétfeszített ujjaival beletúrt bozontos hajába. Odacsozogott a hűtőszekrényhez. Kinyitotta. Kivett egy joghurtot. Elővett egy kanalat. Odaült hozzám, az asztalhoz. Minden mozdulata lassított felvételre hasonlított.

A legrövidebb szoknyáját viselte, hozzá egy ujjatlan pólót – mindkettő fekete volt –, fölötte azt a szürke lenvászon blúzt, amit borzasztóan irigyeltem tőle, és amitől csak nagy ritkán vált meg, ha valamelyikünknek kölcsönadta.

– Vendégem volt – mondta.

– Vagyis nem voltál iskolában.

Caro az utóbbi időben folyton lógott az órákról. Néha reggelente fel se kelt az ágyból. Volt, hogy elindult az iskolába, de aztán mégis visszafordult. A csodával volt határos, hogy még nem rúgták ki.

A tekintetéből ki lehetett olvasni, hogy „Utálok, ha úgy beszélsz, mintha az anyám lennél”, miközben a joghurtját kanalazta.

– Vendéged? – kérdeztem. – Ismerem?

– Nem.

– Komoly dolog?

Vállat vont.

Szóval megint szakítottak Gillel. Kinyitottam a könyvet, ami a tányérom mellett feküdt. Ha nem akar beszélni, rendben, én nem fogom kényszeríteni. Amúgy is örültem, hogy végre békén hagynak. A dél előtt fárasztó volt. Hat hosszú, unalmas, elveszett óra, amit senki nem ad már vissza nekem.

Caro a presszógéppel bajlódott, amit anyám adományozott nekünk nagyvonalúan beköltözésünk alkalmából.

– Kérsz te is egyet?

Megráztam a fejem, és a teáscsészémre mutattam.

Amikor Caro visszaült az asztalhoz a kávéjával, és a cukortartóért nyúlt, a blúza ujjá felcsúszott, és csúnya vörös csíkot láttam meg a bal alkarján.

– Caro...

Caro gyorsan lehúzta a blúz ujját.

Már régóta nem ejtett sebeket magán. Vajon mikor kezdte újra? És miért?

– Szeretnél róla beszélni?

– Nem.

– De ha egyszer...

– ...akkor bizalommal fordulok majd hozzád és Merléhez. Megígérem.

Ezt mindig megígérte, de soha nem került rá sor. Meg kellett lépünk, megtörni az ellenállását, és belevonni egy beszélgetésbe, még

mielőtt rájött volna, mi történik körülötte. Ez nem működött mindig, de többnyire igen. Minden alkalommal egyre többet tudtunk meg róla. És az apró építőkövekből lassan összeállt a Caro-mozaik.

Egy teljesen széthullott családból származott. Igaz ugyan, hogy még együtt éltek a szülei, és Kalle, Caro öccse is egy lakásban lakott velük, de semmi közük nem volt egymáshoz. Mindenki a maga útját járta.

Az apa verte az anyát. Az anya verte a gyerekeket. A gyerekek verték a többi gyereket. Ez mindig így volt. Az erőszak ördögi köre, amiből Carónak sem sikerült kitörnie. De ő legalább senki mást nem bántott, csak saját magát.

– Szeretnék szerelmes lenni! – mondta álmodozva.

– De hiszen azt teszed. Szünet nélkül. – Caro folyton szerelmes volt. Alig szokott hozzá az egyikhez, már nyitotta is az ajtót a másiknak.

– Nem úgy! Rendesen. – A szájába tett egy kockacukrot, és szétropogtatta. – Örökre, érted? Igazán giccsesen és őszintén. A nagy szerelem. Míg a halál el nem választ. – A szemét forgatta. – És még ma is élnek, ha meg nem haltak. Ámen. – Nevetve előhalászott még egy kockacukrot. Megengedhette magának. Karcsú volt, és normális esetben annyit evett, mint egy veréb.

– Meg akarsz állapotodni? – Beleittam a teámba, amibe elfelejtettem cukrot tenni. Olyan íze volt, mintha száraz fűre forró vizet locsoltam volna.

– Milyen furán hangzik. Megállapodni. De felőlem nevezhetjük így is. Oké, talán meg akarok állapotodni. Van valami kifogásod ellene? – Provokáló pillantást küldött felém az asztal fölött.

– Ha azt mesélnéd, hogy kaptál egy állást a Korona Cirkuszban mint kötél-táncos, azt könnyebben el tudnám képzelni.

– Soha nem szerződnék le egy ilyen kapitalista cirkuszhoz. És ha mégis, akkor sem kötél-táncosként, tűznyelőként vagy ilyesmi, hanem bohócként.

Ez jellemző volt rá. Rövid haja és nagy szemei mellett nem sok mindenre volt szüksége, hogy tökéletessé tegye az illúziót.

De vajon miért vagdosta össze magát ismét?

– Ne tereld el a figyelmem! – mondtam. – Mi van Gillel?

Az asztra állította az üres joghurtospoharat, és a mutatóujjával feldőntötte. A kanál csörömpölve kiesett belőle.

– Mi lenne?

– Vele szeretnél családot alapítani?

Caro megrázta a fejét.

– Szétmentünk. Már a múlt héten.

– És már találtál is helyette valaki mást?

– Na és ha úgy van? – Caro harciasan nézett rám. – Most hetekig gyászolnom kellene?

Nem szerettem, amikor az erkölcscsősz szerepébe kényszerített.

– A szemedre hánytam bármit is?

– Te? Te magad vagy a megtestesült szemrehányás! Nézz csak végig magadon! – azzal lelökte a joghurtospoharat az asztráról. Az a padlón landolt, végiggurult a padlólapokon, és megállt egy nagy pormacska mellett.

– Véletlenül kedvelem Gilt. – Észrevettem, hogy a rántottám időközben kihűlt. Emiatt Carót okoltam. – És úgy gondolom, megérdemelne még egy esélyt.

– Azt már megkapta. – Caro felállt, és csinált magának még egy kávé. – És nem csak egyet.

– Egy leheletnyi esélye sem volt. – Félretoltam a tányéromat, és beleittam a teámba. Langyosan még borzalmasabb íze volt. A presszókávé illata megcsapta az orromat. – Kaphatok én is egyet?

Caro barátságtalanul elém lökte a csészét.

– Ezt meg miből gondolod?

– Abból, hogy miközben olyan kényelmesen berendezkedtél a vágyakozásra az egyetlen, nagy, világraszóló szerelem után, akkor sem vennéd észre az igazi szerelmet, ha ott állna előtted.

– Már amennyire a szerelem ott állhat az ember előtt – mondta Caro gúnyosan mosolyogva.

Nem válaszoltam, csak ittam a kávémat. Ez volt Caro egyik oldala. Hűvös cinizmus. A másik oldalon ott volt a melegség, a figyelmesség és az együttérzés. De ezekből pillanatnyilag semmit sem mutatott ki.

Merlével úgy döntöttünk, hogy türelmesen várunk. Valamikor egyszer majdcsak előbuknának Caro eltemetett tulajdonságai. Addig meg kellett őriznünk a lelki nyugalmunkat. Ráértünk. És Caro megérdemelte, hogy várjunk rá.

– Mit szólnál hozzá, ha elmennénk az utazási irodába? – kérdeztem.

Caro azonnal fellelkesült. Gyakran tettük ezt – begyűjtöttük az összes elképzelhető prospektust, és kalandos utazásokról álmodoztunk, amilyeneket nem engedhettünk meg magunknak. Talán egyszer később tényleg elutazunk, ha lesz rá elég pénzünk.

Caro és Merle eleinte csodálkozott azon, hogy a bestsellerszerző Imke Thalheim lányát (anyám mindig is a lánykori nevén írt, és miután elvált apámtól, hivatalosan is újra felvette ezt a nevet) nem vetette fel a pénz. Később aztán megértették, hogy ez csak a büszkeségem miatt van így. Nem tudtam elviselni, hogy jobban függjek a szüleimtől, mint amennyire feltétlenül szükséges.

Az utazási irodába menet Caro belém karolt. Már csak pár nap volt a nyári szünetig. Az utolsó nyári szünetig az érettségi előtt.

– És ha mégis óvatosan megkérdeznéd anyukádat? – Caro elkapta a pillantásomat, és rögtön lemondóan intett is a kezével. – Csak egy kérdés volt! Úgy értem, a jó lélek azt sem tudja, hová tegye azt a sok pénzt, nem igaz?

– Caro, bocsáss meg! – mondtam, és megálltam. – Nyilvánvaló, hogy nem voltam igazságos veled szemben. Te nem csak magadra gondolsz. Teljesen önzetlenül segíteni akarsz anyámnak elkölteni a pénzét.

Caro komoly arccal bólintott.

– Egyszerűen nem bírom nézni, ha valaki szenved.

Egymásra néztünk, és kacagni kezdtünk. Szóba sem jöhetett, hogy pénzt kérjek anyámtól, de ezt nem kellett magyaráznom Carónak, nagyon is tisztában volt vele.

A napok egyhangúan teltek. Ez jót tett neki. Nyugodt alapokra akarta helyezni az életét. Hogy képes legyen kontrollálni magát. Amíg csak lehet.

Vágyai egy vadállat vágyai voltak, amely egyre falánkabban követelte a zsákmányát.

De léteztek párhuzamok is. Kedvenc filmjeire gondolt. *Dr. Jekyll és Mr. Hyde*. *Nosferatu: Az éjszaka fantomja*. *Téboly*. Bram Stoker *Drakulája*. *A bárányok hallgatnak*. *Vér és csokoládé*. És a többi, és a többi.

Miután megnézte ezeket a filmeket, mindig úgy érezte, hogy legalább egy kicsit megértik. És valahogy igazolva látta a tetteit.

Már régóta vágyott rá, hogy egyszer beszélhessen ezeknek a filmeknek a rendezőivel. Vagy valamelyik színésszel. De aztán látott egy dokumentumfilmet Hitchcockról. Olyan dolgokat hallott a kövér, szorongó, valamiképpen ijesztő külsejű férfi szájából, amelyek mélysegesen csalódottá tették. Ennek az öreg anyámasszony katonájának köszönheti a világ a *Tébolyt*?

És mit kezdett volna ő Klaus Kinskivel, aki a *Nosferatu* főszerepét játszotta? Ezzel a nagyzási hóbortban szenvedő, önimádó senkivel, aki

a végén arra pazarolta a kreativitását, hogy csöcselék módjára viselkedjen és provokálja a közönségét?

De mindegyik film rendezője elismerte őt. Jobban, mint bárki más a világon. Soha nem találkoztak vele, de a filmjeikkel mégis rátapintottak a lényegre, ami a bensőjében munkált; ismerték a legtitkosabb, legrejtettebb félelmeit és reményeit. És filmre vitték.

Régimódi ízlése volt, ami a filmeket illeti, az újabbak közül csak kevés nyerte el a tetszését, és alaposan meggondolta, melyiket vásárolja meg videokazettán. Büszke volt saját gyűjteményére, mint ahogy saját kis könyvtárára is. Dosztojevszkijtől a *Bűn és bűnhődés*. Mary Shelley-től a *Frankenstein*. Patrick Süskindtől *A parfüm*. Akif Pirinçcitől a *Bársonytalpon oson a halál*.

Nem tudta megnézni a filmeket, mert nem volt videomagnója. De fontos volt számára, hogy birtokolja őket. Otthon érezte magát közöttük.

A ponyva nem érdekelte. Gyűlölte azt az ürességet, amit ezek a könyvek vagy filmek hátrahagytak benne.

Jó könyvek, rossz könyvek. Jó emberek, rossz emberek. Az anyjának köszönhette, hogy különbséget tudott tenni menny és pokol, isten és ördög között. Az anyjának, aki évekre elhagyta. Nehéz gyermekkorra mindenre megtanította. A gonosz bárhogy leplezi is önmagát, ő minden maszk alatt megtalálja.

Kevés emberrel tudott azonosulni. Az a kevés mind művész volt. Könyveket írtak, képeket festettek, filmeket forgattak.

És ő a távolból csodálta őket.

Tisztes távolságból.

Olyanok voltak, mint ő. És mégis teljesen mások. Emberek, akik egy felsőbb szférába tartoznak. Soha nem merészelt volna a közelükbe férkőzni.

Talán mindenképpen jobb volt így, hogy megvédte magát a családásoktól. Lehetséges, hogy egyikkel-másikkal úgy járt volna, mint Hitchcockkal és Klaus Kinskivel.

Az, hogy nem férkőzött a közvetlen közelükbe, azt jelentette, hogy a közelükben maradhat. Bármilyen paradox módon is hangzik. Nem tartotta fontosnak, hogy bármivel tönkretégye azt a képet, amelyet ezekről az emberekről alkotott magában.

Folyton hajszolta őket valami. Megszállottak voltak. Mint ő.

Mindannyian ismerték az éjszaka vörös álmait, melyekből csak nehezen lehetett felébredni. Az izzó gondolatokat, melyek beleégtek az agyába.

Felismerte a képeiken, a könyveikben, a filmjeiken. És megjegyezte tőle.

Mintha egy tükörbe nézne. Mintha száz és száz képet látna önmagáról. Mint a vidámpark tükörtermében. Mindig újra és újra a saját arca, végtelen sorokban, rút fintorral néz vissza rá.

Éhes volt. Gyakran elfelejtett enni, és ezt csak akkor vette észre, amikor már fáj a gyomra. Karójára pillantott. Nemsokára kilenc. Talán el kellene mennie a kis falusi vendéglőbe. Nem volt kedve főzni magának.

Tulajdonképpen szívesen főzött, és elég jól (amennyire azt a két egyszerű főzőlap lehetővé tette). Ha lett volna hozzá elég kitartása, kitanulhatott volna szakácsnak. És keresetett volna munkát egy hajón.

Az talán mindent megváltoztatott volna. Attól talán elmúlt volna belőle ez a nyugtalanság. A végtelen vízfelület látványa talán lecsillapította volna, és jobb emberré tette volna.

Mélyen legbelül tudta, hogy ez csak önámítás. Olyan volt, amilyen. Nem futhatott el a sorsa elől, hiába próbálta meg újra és újra. Számítlan csatát vívott már meg önmagával. És mindet elveszítette.

Kilépett a folyosóra, és bezárta maga mögött az ajtót. Lefelé ment senkivel sem találkozott. Csak a szokásos hangok hallatszottak ki a szobákból. A legtöbb vendég – szinte mindannyian ügynökök vagy munkások – a televízió előtt töltötte az estéket. A házasságuk bizonytalan lábakon állt, és ha nem is váltak el, gyermekeik az apa távollétében nőttek fel.

A bejáratú ajtó mellett átlátszó fóliába hegesztett papírlapon a házirend állt. Minden alkalommal feldühítette a szöveg stílusa.

Húsz óra után a bejáratú ajtót zárva kell tartani.

A dohányzás a szobákon kívül szigorúan tilos.

A televízió és a rádió hangja ne hallatszódjék ki a szobából!

És így tovább, és így tovább.

Ez a stílus illet a gazdasszonyhoz, aki mindig harsányan beszélt, a negyvenes évei közepén járhatott, és akinek arcába mély ráncokat ásott az a tény, hogy egy alkoholistával élt együtt. Mindenért felelősnek érezte magát, mindenbe beleszólt. Keskeny ajkát mindig lefelé biggyesztette, ritkán nevetett, és ha mégis, akkor öröm nélkül és váratlanul. Ruhája állott izzadság szagát árasztotta, melyet gazdája édes illatú parfümmel próbált leplezni.

Arra gondolt, nem kellene-e leszakítania a házirendet, de aztán mégis inkább otthagya. Nem tetszett neki a kézírás. Az az érzése támadt, hogy ha megérinti, bepizkolja vele az ujjait.

Odakint izzott a levegő. A forróság majdnem olyan sűrű volt, mint odabent, a szobájában. Éjszaka ismét be kell majd kapcsolnia a ventilátort, habár a surrogásától általában nem tud jól aludni.

Talán, gondolta, mégis valami más programot kellene keresnie ahelyett, hogy a vendéglőben vagy a szobájában üldögélne. Talán el kellene autóznia Kalmba. Vagy Bröhlbe.

Bröhlt választotta. Ott nyugodtan megvacsorázik, elvegyül a sétálgató emberek között, megbámulja őket, később tesz még egy kört a kastélyparkban, vagy megnézi a közeli tavak egyikét.

Az autójához ment, és beindította a motort. Bármennyire is összecsapnak a feje fölött a hullámok, az autójáról és a függetlenségről, amit az autójának köszönhet, soha nem mondana le.

Leengedte az ablakot, tudván, hogy ezzel megzavarja a klímaberendezés működését. A szél belekapott a hajába, és befújta az ablakon az eper illatát. Friss. Zamatos. Édes.

Mély levegőt vett.

Néha úgy érezte, nem is olyan nehéz boldognak lenni.

Bekapcsolta a rádiót. Tina Turner. Miért is ne?

És együtt énekelt a popsztárral, ujjjaival pedig a zene ritmusára dobolt a kormánykeréken.

You're simply the best...

Néha még a felejtés sem tűnt olyan nehéznek.

A tizennyolc éves hohenkircheni Simone Redleff meggyilkolása ügyében a rendőrség több mint négyszáz adatot vizsgál. Forró nyomra azonban még nem akadtak. A nyomravezetőnek ötezer euró jutalmat ajánlottak fel.

Bert Melzig rendőrfőkapitány szerkesztőségünkkel folytatott beszélgetése során optimistán nyilatkozott ennek a rettenetes gyilkosságnak a felderítéséről. Állítása szerint tökéletes bűntény nem létezik.

Időközben kiderült, hogy egyértelmű összefüggés mutatható ki a mostani és a hasonló módon elkövetett észak-németországi gyilkosságok között (korábban tudósítottunk róla). Az áldozatoknak mindegyik esetben levágták a haját, és mindhárom alkalommal eltűnt a lányok nyaklánc. Szinte biztosra vehető, így Melzig, hogy a gyilkos vitte magával a láncokat, hogy fétis-ként imádhassa őket.

Bert Melzig összegyűrte, és az asztalra dobta az újságot.

– Folyton ez a szarkavarás!

Újabb csésze kávé telt magának, és kiment a teraszra. Sójajtván ledobta magát az egyik kerti székre. De alig ült le, legszívesebben máris megint felugrott volna. Igyekezett uralkodni magán. Vigyáznia kellett az egészségére. Nem állt túl messze attól, hogy szívinfarktust kapjon. Legálábbis legjobb barátja, teniszpartnere és orvosa, Nathan ezt állította.

Bölcs Nathan.

Nem mintha Nathan reggeltől estig ezzel a témával idegesítette volna – csupán olykor-olykor tett egy-egy megjegyzést, mely azonban annál makacsabban megragadt barátja fejében.

– Valamiben mindannyian meghalunk – válaszolta ilyenkor Bert sztereotip hidegvérrel.

– Ez igaz. Ki hamarabb, ki később.

Ez jellemző volt Nathanra. Mindig az övé volt az utolsó szó.

Bert belekortyolt a kávéjába. Felesége a gyerekekkel elutazott a szüleihez. Szüksége volt rá, hogy végre kitörjön a szürke hétköznapiakból egy hétvége erejéig. Bertnek ezzel szemben nyugalomra és időre volt szüksége, hogy gondolkodhasson. Ezért úgy döntöttek, külön töltik a hétvégét.

Gondolkodni. Bert elhúzta a száját. Annyi mindent eltervezett. Mégis este, amint Margó elindult a gyerekekkel, kinyitott egy üveg vörös bort. Aztán még egyet. És ezzel vége is szakadt a gondolkodásnak.

Ma reggel azután itt volt ez az újságcikk a szombati számban. Mint ha a másnaposság önmagában nem lenne elég büntetés.

– Korunk leg súlyosabb csapása – mormogta – az átkozott sajtó.

Az, hogy hangosan beszélt saját magával, rossz szokás volt, mellyel nem tudott mit kezdeni. Már gyerekkorában ezt csinálta. A gondolatok világosabbá váltak, ha kimondta őket. Akik ismerték őt, különösen

a kollégái, már megszokták ezt a hóbortot. Ha a jelenlétükben hangoosan gondolkodott, nem reagáltak rá. Békén hagyták, és kivárták, hogy befejezze.

– Igazán udvarias és korrekt vagyok a sajtósokkal szemben. Rendszeresen ellátom őket információval, és cserébe pusztán korrekt tudósítást várok. Talán túl nagy kérés ez?

Még részegen sem nyilatkozna azt, hogy nem létezik tökéletes bűntény. Persze hogy létezik. Ősidők óta. Számos olyan gyilkosság, nemi erőszak és emberrablás történt már, melyeket soha nem sikerült felderíteni.

Azt sem árulta el a sajtónak, hogy még nem találtak forró nyomot. Ez nem volt más, mint spekuláció (bár sajnos telibe talált).

Újra és újra olyan szavakat adtak a szájába, amelyeket soha nem mondott ki. És bár tudta, hogy a szenzációhajhász újságírás korában ritkaságnak számított a felelősséggel és korrektül megszerkesztett újságcikk, minden alkalommal csalódnia kellett, ha olyan emberrel akadt dolga, akinek nem volt annyira fontos az igazság.

A forró nyom hiányáról szóló megjegyzés az ostoba, széles körben elterjedt előítéletnek ad majd újabb tápot. A nyilvánosság szemében a rendőrség megint csak egy halom tehetetlen tökfilkó lesz.

– Az egészen az az egyetlen pozitívum, hogy a tettes továbbra is biztonságban fogja érezni magát – morogta Bert. – És talán épp emiatt elkövet majd egy hibát.

Az eltűnt nyakláncokra és a levágott hajra tett utalások azonban katasztrofálisak voltak. Az ilyesmi ötletet adhat más bűnözőknek, hogy utánozzák a módszert, s ezzel összezavarják a nyomokat.

Ekkor megszólalt a mobiltelefonja. Bertnek vérévé vált, hogy állandóan elérhetőnek kell lennie, ezért még otthon sem jutott eszébe soha, hogy kikapcsolja a telefont.

Elég volt egyetlen pillantás a kijelzőre, és máris tudta, hogy a főnöke keresi. Még ez is.

– Melzig.

Ő maga is hallotta, hogy hangja ridegen és barátságtalanul cseng, de nem volt kedve udvariasságot színlelni. Legalább szombat reggel békén hagyhatták volna egy kicsit.

– Mondja csak, Melzig, mit olvasok az újságban?

Bert ki nem állhatta azokat az embereket, akik telefonáláskor nem mutatkoznak be, hanem egyszerűen nekiállnak fecsegni, abban bízva, hogy az ember úgyis felismeri a hangjukat. Egy pillanatra megpróbált úgy tenni, mintha nem ismerné fel a hívót, de aztán meggondolta magát. Már arról a válaszról is letett, ami pedig a nyelvéen volt: Ha maga sem tudja, mit olvas, akkor kinek kéne tudnia?

– Fogalmam sincs, honnan tudták meg – mondta inkább.

– De valaki bizonyára...

– Az embereim közül senki, főnök. Értük tűzbe teszem a kezemet.

– Gondoltam. De feltétlenül tudja meg, ki adta le a drótot a sajtónak!

A főnök máris békülékenyebbnek tűnt. Úgy ismerték, mint aki a legkisebb dologtól is azonnal robban, de gyorsan megnyugtatható.

– Lehet, hogy valamelyik észak-németországi kolléga volt – mondta Bert. – Vagy az áldozat hozzátartozói, a Redleff család. Bizonyára ön is tudja, hogy megszállták őket az újságírók.

Szinte maga előtt látta, hogy a főnöke bólint. Ahogy tokája rácsúszik a szűk inggallérra, és minden mozdulatnál megremeg. Már ha a főnök szombat kora reggel már inget viselt. Mindent azért nem tudhattak egymásról, és ez így is volt rendjén.

– És egyébként hogy van, Melzig?

Ez a kérdés mindig visszavezetett a normális hétköznaphoz.

– Minden a legnagyobb rendben, főnök. Nincs okom panaszsra.

A válasz, akárcsak a kérdés, mindig ugyanaz volt.

Milyen furcsán bánunk egymással, gondolta Bert. Mintha csupa előre gyártott sablonban gondolkodnánk és beszélénk. Na és ha tényleg pocskul lennék? Vajon elárulnám neki? Vagy még akkor is minden a legnagyobb rendben lenne, és akkor sem lenne okom panaszkodni?

– Akkor hétfőn találkozunk, Melzig. És csapjon a lovak közé!

Na, remek, gondolta Bert, amikor véget ért a beszélgetés. Mintha az olyan egyszerű lenne.

Hétfőn majd megkérdezi Redlefféket, hogy mit mondtak el a sajtónak. És utána azzal a kérdéssel kell majd foglalkoznia, hogy miképp jutott a sajtó tudomására, hogy a többi gyilkoságnál is voltak nyaklancok.

Lehetséges, hogy az északnémet kollégák egy kicsit túl beszédesekek voltak? Bert nem tartotta valószínűnek. Mindenesetre gyakran előfordult, hogy valahol valakinek eljárt a szája.

A szél ma elég erősen fúj. Bert fázva összehúzta vállait, és összefonta a karjait mellkasa előtt. Valahol odakint van egy ember, akit meg kell állítania.

Ez a gondolat ahelyett, hogy ösztönözte volna, inkább aggasztani kezdte.

Amikor Caro felébredt, rögtön észrevette, hogy a férfi már nem fekszik mellette. Nyilván még az éjjel elment. Halkan, mint egy árnyék. Észrevétlenül.

Nem akart találkozni Jettével és Merlével, ezt többször is említette. Még nem. Mint ahogy Caro családjával sem. Bár Carónak soha nem jutott volna eszébe, hogy épp a családjának mutassa be őt.

Jettével és Merlével más volt a helyzet. Ők nem csak a barátnői voltak. Sokkal, de sokkal többet jelentettek a számára. Caro senkiben sem bízott. Évek óta senkiben. Jette és Merle esetében tette meg az első bizonytalan lépéseket a bizalom felé.

Nem mintha a férfinak ellenszenveseek lettek volna a lányok. Nem személyes ügyről volt szó. Sem őket, sem Caro más ismerőseit nem akarta megismerni.

Még nem, mondta ő. Később. Majd valamikor.

Caro nehéz szívvel, de elfogadta ezt, mert minden jobb volt annál, mint hogy elveszítse a férfit.

Carónak már akkor feltűnt, milyen furcsán viselkedik, amikor először járt a lakásban. Caro biztosította őt arról, hogy egyedül vannak. Ennek ellenére, amikor az előszobába léptek, a férfi óvatosan körülnézett.

Mint egy ugrásra kész állat, gondolta Caro. Talán párduc. Vagy leopárd. Vad, önfejű és szép.

Még csak rövid ideje ismerték egymást, és túl ritkán találkoztak. A férfinak alig volt ideje. De minden randevú olyan elsöprő erővel hatott rá, mint egy villámcsapás.

Korábban sohasem fordult elő Caróval, hogy egy férfi láttán reszketni kezdett volna a térde. Azt hitte, ilyesmi csak regényekben fordulhat elő. A férfi habzsolta az életet. Zabolátlan volt. Az évek nem csiszolták meg. Látszott a tekintetén.

Szabad volt, és amikor együtt voltak, ez a szabadság Carón is nyomott hagyott. Talán nem így kell működnie a szerelemnek? Nem kell megváltoztatnia az embert? Nem az a lényeg, hogy más dimenziók is megnyíljanak számunkra?

Caro az oldalára fordult, és körülnézett a szobában. Az ágyból nézve a helyiség nagyobbak hatott. De talán azért is, mert Caro olyan egyedül érezte magát benne.

Legalább elbúcsúzhatott volna, gondolta. Egy csók, egy érintés. Több nem is lett volna szükséges. De csak úgy lelépni?

Minden alkalommal így tűnt el. Hókuszpókusz.

Valóban nagyon hasonlított David Copperfieldre. Valamivel erősebb volt nála, és látszott a testén, hogy nehéz fizikai munkához van szokva. De első pillantásra pontosan úgy festett, mintha a mágus ikertestvére lenne.

A kevésbé finom változat.

Carót soha nem érdekelték igazán a kissé nőies férfiak. Szívesen töltötte együtt velük a szabadidejét, elment velük moziba vagy táncolni, utána pedig pizzázni, és végül átbeszélgette velük az éjszakát. De különös módon legbelül sosem érintették meg őt.

Gyakran mondogatta magának, hogy jobb lenne egy ilyen pasassal járni. Nyílt, őszinte, megbízható, szerető, hűséges.

De bizony unalmas is. Nem is kicsit.

Egyszer tett egy próbálkozást. A srácot Marvinnak hívták, cserediák volt, az USA-ból érkezett, meleg barna szemeiből mindig egy cseppnyi csodálkozás sugárzott. Egészen jól ment a dolog, amíg Caro csókolózás közben el nem kezdett egy másik férfit maga elé képzelni.

Soha nem fogja elfelejteni, mennyire megbántódott a fiú, amikor szakított vele. Nem evett, alig aludt, és úgy lefogyott, hogy minden ruhája lötyögött rajta. Valamikor azután visszatért az USA-ba, és minden úgy ment tovább, mintha soha nem találkoztak volna, legfeljebb álmukban.

Caro felállt. Bekapcsolta a rádiót, de azonnal ki is kapcsolta, amint meghallotta a bemondó hangját. Ez a kitörő jókedv és trallala korán reggel elviselhetetlen volt a számára.

Kicsoszogott a konyhába, ahol Jette és Merle reggelijének maradványai heverték szanaszéjjel. Sóhajtvá takarítani kezdett, abban bízva, hogy két lakótársa megörül majd a rend láttán.

Minden apró zaj hangosan visszhangzott a fejében, és tűszúrásnyi fájdalmat okozott. Miért ivott, mikor tisztában van vele, hogy nem bírja az alkoholt? Ráadásul épp abból az olcsó vörösborból, amitől kifejezetten rosszul szokott lenni. Nem talált mást a kamrában.

A férfi először nem kért belőle, és végül csak Caro kedvéért ivott. Az alkohol rá nem volt semmilyen hatással, csak Carót változtatta meg. Egyfolytában csak beszélt és beszélt. És nevetgélt. Míg csak a férfi be nem fogta a száját.

A keze nagy volt és széles. Caro egész arca eltűnt mögötte. A lány hirtelen fájni kezdett, és eltolta magától a férfi kezét.

Erre ő elnevette magát.

Mire Caro átölelte a nyakát, és hozzábújt. Úgy érezte, szerelemre és vigaszra talált.

A férfi képes volt rá, hogy egyik pillanatról a másikra megváltoztassa egy helyiség hangulatát. És a benne lévő embereket is. Mert tényleg varázsló volt. Abrakadabra.

Caro mosolygott, miközben bepakolta a mosogatógépbe a piszkos edényeket. Talán most végre révbe ért. Talán megtalálta az igazit, és mellette is maradhat.

A vekkerre nézett. Ha siet, még odaérhet a harmadik órára. – Nem lenne rossz – mondta, és füttyörészni kezdett. Tényleg nem lenne rossz. Mert a tanárok lassanként kezdték elveszíteni a türelmüket, ha Caróról volt szó.

A zuhany alatt állva arcát a vízszugár alá tartotta, és kinyújtózott. Még túl korai volt hinni ebben. De majdnem úgy tűnt, mintha tényleg, igazán szerelmes lenne.

– Szerelmes – suttogetta –, szerelem, eljegyzés, házasság.

Visszatette a helyére a kagylót, kirúgta a telefonfülke ajtaját, és nagy lépésekkel elindult a térre, mely csendes volt és fakó, mintha megmerevedett volna a napfényben. Kézfejjével letörölte homlokáról a verítéket, és olyan érzése támadt, mintha évek óta semmi mást sem csinálna. Mintha ebből az egyetlenegy mechanikus gesztusból állna az egész élete.

A telefonfülke mintha az egész nyár forróságát és számtalan ember szagát magába szívta volna. A beszélgetés alatt egyik lábával kitémasztotta az ajtót, de ez nem sokat segített, mert szélcsend volt. A levegő meg sem rezzent.

– Georg – mondta az anyja –, hol vagy? Kérlek, fiam, áruld el, hogy érhetlek el!

Hallotta, hogy anyja hangja megremeg, ami után általában már a könnyek következtek, ezért gyorsan visszatette a kagylót. Az asszony az idegeire ment állandó siránkozásával. Georg nem akarta, hogy bárki is tudja, hol van, legfőképp nem a saját anyja.

Georg. Az anyja azon kevés emberek közé tartozott, akik még így nevezték. Ő maga szívesen elfelejtette volna a nevét, mint ahogy legszívesebben az egész gyermekkorát is elfelejtette volna. De időnként emlékeztették rá. A múlt elől művészet volt elmenekülni, ez eddig még neki sem sikerült.

Le kell szoknia arról, hogy időnként felhívja az anyját. Azt sem tudta igazán, miért csinálja. Büntudatból? Megszokásból?

Könnyebb volt felszívódni, mint gondolta. Csak arra kellett figyelnie, hogy ne töltsön túl sok időt egy adott városban. És hogy ne hagyjon hátra nyomokat. Pofonegyszerű.

Nem lett volna szabad telefonálnia. Az anyja minden bizonnyal minden követ megmozgatott, hogy megtalálja őt. Telefonálás közben könnyen előfordulhatott volna, hogy elszólja magát. Néhány óra, és az anyja már itt is lenne.

– Büntudat? Nevetséges! – szokásává vált, hogy önmagával társal-
gott, magának tett fel kérdéseket, és meg is válaszolta őket. Egyre keve-
sebb kérdést tett fel. Az élet itt olyan egyszerű volt.

Felkelés. Munka. Alvás. Közben pedig eltelt a nap.

Szeretett a földeken dolgozni, megfigyelni a fény változásait, az ar-
cán érezni a szelet, a napfényt és az esőt, és tudni, hogy bőre alatt
kemény izmok feszülnek. A munka jót tett a testének. Észrevette a nők
pillantásaiból, és abból, hogy milyen könnyen szóba álltak vele. Termé-
szetesen abból is észrevette, hogy csillapíthatatlanul kívánta őket.

– Szevasz, Gorge!

A hang felé fordult. Csak egyvalaki nevezte Gorgénak. És ez a valaki
már ott is állt mellette. Húzta az egyik lábát, mely évekkorábban
egy balesetben sérült meg súlyosan, farmernadrágja mocskos volt, haja
zsiros csimbókokban lógott az arcába.

– Rohadt meleg van! – mondta Malle, és a füle mögé tette a haját.

Senki nem tudta Malle igazi nevét, talán már ő maga sem. A vezeték-
neve Klestof volt, és meghatározhatatlan, elmosódott akcentussal beszél-
te a német nyelvet. De hogy honnan jött, azt senkinek sem árulta el.

Együtt mentek ebédelni. Amikor beléptek az ebédlőbe, a többiek
által keltett zsvaj hirtelen feléjük hömpölygött. Malle jobbra-balra
köszöngetett. Különös, ellentmondásos figura volt, alapjában véve jó
szándékú, barátságos és segítőkész, kivéve, ha ivott. Olyankor előfor-
dult, hogy veszekedni kezdett, és időnként le is kevert egy-két pofont.

Ahova Malle lecsapott, ott nem nőtt többé fű. Azért volt veszélyes,
mert alkohol befolyása alatt, vagy különösen nehéz helyzetekben min-
den önuralmát képes volt elveszíteni. Úgy ingadozott a saját érzelmei
között, mint fűszál a szélben; minden a hangulatán múltott. Ez nem
tette népszerűvé, pedig ő épp ezt szeretne volna: olyan ember akart
lenni, akit mindenki kedvel.

A menü pulykasült volt burgonyával, borsóval és répával. Átvették az ebédjüket, és kerestek maguknak egy asztalt. Senki nem ült le hozzájuk, ha máshol is volt hely. Georgnak nem is volt ez ellen kifogása.

Fagyasztott zöldség. A hús túl kemény és olyan száraz volt, hogy víz nélkül nehezen lehetett volna lenyelni. A krumplit túl puhára főzték, és tocsogott a vízben. A desszert sápadt sárga puding volt eperöntettel.

Az étkezések árát közvetlenül levonták a heti bérükből. Nem bíztak az idénymunkásokban. Ugyanolyan váratlanul, mint ahogy valahol felbukkantak, bármikor el is tűnhettek. Nemritkán az éjszaka közepén. Georg már olyanokat is látott, akik a bérük nélkül léptek le.

– Nyomorúságos moslék! – káromkodott Malle. – Ennél még én is jobban főzök! – Azzal félretolta a tányért, és magához húzta a pudingos tálkát.

Georg örült annak a képességének, hogy szinte minden helyzetben feltalálta magát, és meg tudta szervezni a dolgait. Tudta, hogy ennie kell ahhoz, hogy bírja a nehéz fizikai munkát, és ezért evett is. Itt gyorsabban meg tudott ebédelni, mint egy vendéglőben, ahol talán jobban ízlene az étel, de itt olcsóbb is volt. Egy óra ebédszünet elég volt neki, hogy ismét feltöltekezzen.

A többieknek nem volt elég. A legtöbben elégedetlenek voltak a körülményekkel. A gazdáé volt a környék összes eperfeldje. Nem véletlenül vált a falu leggazdagabb emberévé. Éhbért fizetett, és a munkásokat szűk, sötét szobákban szállásolta el, amiért a megemelt lakbért természetesen szintén visszatartotta a fizetésből.

A gazda felesége az a fajta nő volt, akivel Georg mindennemű kapcsolatot elkerült. Erősen ki volt sminkelve, közönségesen öltözködött, arcát korai ráncok barázdálták. Soha nem köszönt vissza, ha az ember elment mellette. Georg még soha nem látta mosolyogni.

Azt mindenesetre látta, hogyan bámul rá a nő. Georg szélesebben lesütötte a szemét. Már csak ez hiányzott, hogy megtetsszen a gazdaszszonynak! Hogy még a végén ez a nő fusson őutána! Nem volt szüksége efféle komplikációkra.

Malle megette a pudingját. Ki is nyalta a tálkát. Georg odatolta elé a saját desszertjét.

– Komolyan? Nem kéred? – Malle még be sem fejezte a kérdést, már oda is húzta maga elé a tálkát, és belemártotta a kanalat.

– Egyél csak! – mondta Georg. – Ma nem vagyok túl éhes.

Majd eszik néhány szem epret. Fontosabb volt megőrizni Malle jó hangulatát, megadni neki azt az érzést, hogy ők ketten barátok. Lehetséges, hogy valamikor szüksége lesz rá. Akkor Malle tartozik majd neki, és nem tagadhatja meg tőle a segítségét.

Ez a taktika mindig bejött. Jó néhányszor megmentette már a bőrét.

Egy disznó vagy, gondolta Georg magában vigyorogva. Igen. Egy disznó.

Az eperszedő

Nagyfeszültség!

Amikor kiderül, hogy barátnőjét, Carót meggyilkolták, Jette nyilvánosan bosszút esküszik – és ezzel felhívja magára a gyilkos figyelmét. A férfi udvarolni kezd Jettének, és a lány beleszeret anélkül, hogy sejtene, valójában kivel is van dolga...

Merle mindent elolvasott, ami csak a keze ügyébe került a halál utáni életről. Szinte már ez volt a szakterülete, és kísérteties történeteivel gyakran okozott álmatlan éjszakákat Carónak és nekem.

– A másik világba való átmenet – mondta, és jelentőségteljes szünetet tartott, mint mindig, amikor erről a másik világról beszélt – erőszakos halál esetén különösen nehéz.

Merle rám nézett, és szemeiben felismertem azt a fájdalmat, ami bennem is bujkált. – Nem volt felkészülve, Jette.

Igazi csemege thriller-rajongók számára!

Tizenhat éves kortól ajánljuk!

2 999 Ft

Vörös pöttyös könyvek

élményt keresőknek – pont neked

izgalomban tart